

Sygn. akt IV CSK 355/21

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa D. P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w R.
o zadośćuczynienie i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 sierpnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 lipca 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje adwokatowi M. G. od Skarbu Państwa - Sądowi Apelacyjnego w [...] kwotę 7500 (siedem tysięcy pięćset) zł, powiększoną o podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 8 lipca 2020 r., zaskarżając ten wyrok w części oddalającej apelację powoda oraz rozstrzygającą o kosztach postępowania apelacyjnego. Powód wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący

wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona wobec naruszenia art. 23 k.c., art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c., art. 417 § 1 k.c., art. 327¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01; z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien przedstawić wywód prawny, zmierzający do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przede wszystkim, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużył się powód, powołując się na treść zarzutów kasacyjnych w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Sąd Najwyższy przypomina, że są to dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Autor skargi kasacyjnej kontestuje przede wszystkim wysokość zadośćuczynienia przyznanego powodowi za naruszenie dóbr osobistych. Sąd Apelacyjny uwzględnił bowiem częściowo apelację powoda i przyznał mu kwotę 35 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Wysokość świadczenia przyznawanego na podstawie art. 448 k.c. ma jednak charakter ocenny, dlatego przy jego określaniu sądy zachowują duży zakres swobody. Strona może skutecznie zakwestionować w skardze kasacyjnej wysokość zasądzanego świadczenia tylko

wtedy, gdy jego nieproporcjonalność do rozmiaru wyrządzonej krzywdy jest wyraźna lub rażąca (wyrok Sądu Najwyższego z 8 sierpnia 2007 r., I CSK 165/07). Przedstawiona we wniosku argumentacja nie przekonuje o tego rodzaju rażącej nieproporcjonalności, tym bardziej, że z obszernego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że określając sumę zadośćuczynienia przyznanego na podstawie art. 448 k.c. Sąd Apelacyjny rozważył, na tle stanu faktycznego sprawy, takie okoliczności jak w szczególności rodzaj naruszonych dóbr, rozmiar doznanej krzywdy oraz intensywność naruszenia. Sąd drugiej instancji wziął również pod uwagę treść ugody z 18 czerwca 2019 r., jaka Rząd RP zawarł z A. R., na skutek wniesionej przez niego do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka skargi nr 4003/10.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się także konsekwentnie, że naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. (aktualnie art. 327¹ § 1 k.p.c.) w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. może być zarzucane w skardze kasacyjnej tylko wyjątkowo, gdy wady uzasadnienia orzeczenia uniemożliwiają dokonanie kontroli kasacyjnej, z uwagi na jego sporządzenie w sposób nie pozwalający na zorientowanie się w przyczynach natury faktycznej i prawnej, które legły u podstaw rozstrzygnięcia (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 11 maja 2000 r., I CKN 272/00; z 14 listopada 2000 r., V CKN 211/00; z 19 lutego 2002 r., IV CKN 718/00; z 20 lutego 2003 r., I CKN 65/01; z 18 lutego 2005 r., V CK 469/04). Taka sytuacja nie ma jednak miejsca w rozpoznawanej sprawie. Konstrukcja uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwala na prześledzenie toku rozumowania Sądu Apelacyjnego, który legł u podstaw zaskarżonego orzeczenia.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 18 ze zm.),

a także § 2 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) - mając na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 - przyznał adwokatowi M. G. kwotę 7500 zł, powiększoną o podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

jw